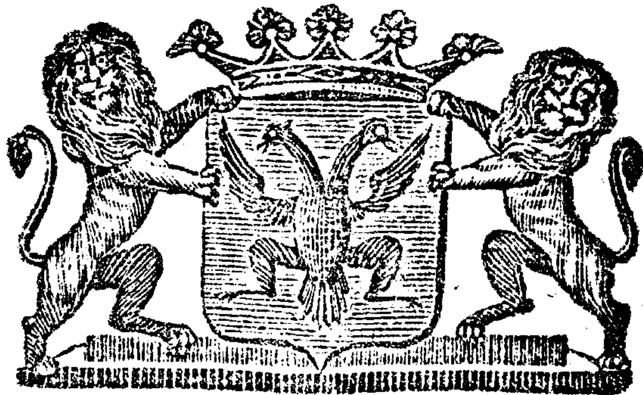
A°. 1827. N°. 36.

ARNHEMSCHE COURANT.

Zaturdag den 10 Maart.

FRANKFORT, den 6. Maart.

Door buitengewone gelegenheid heeft men berigten uit Konstantinopel van den 8. Februarij. Op de mondelinge voordragten van de zijde van Rusland en Engeland, ten behoeve der Grieken, heeft de reis effendi reeds een weigerend antwoord gegeven. De Engelsche gezant heeft daarop eene schriftelijke nota overhandigd, welke, naar men zegt, in zeer krachtige bewoordingen is vervat, en waarop nu antwoordt wordt ingewacht. Men heeft echter minder hoop op een goeden uitslag dan vóór eenigen tijd, wijl er voor de Porte, ten aanzien van Griekenland, weder meer gunstige geruchten loopen. De medewerking van den eerlang verwacht wordenden Russischen gezant, den markies van *Ribeaupierre*, blijft nog over; doch indien er geen andere redenen zijn, die de Porte bewegen, zal zij wel tot geen gewenscht besluit komen.

LONDEN, den 6. Maart.

Sir *Francis Burdett* heeft gisteren avond in het lagerhuis eene motie gedaan, ten einde de wetten betrekkelijk Zr. Ms. Roomsch Katholijke onderdanen in overweging mogen worden genomen, met oogmerk om hen in het genot te stellen der burgerregten, die hun daarbij zijn ontzegd. Eenige leden hebben er zich tegen verklaard, maar andere voor, en over het algemeen wordt de wijze waarop de motie is voorgedragen, geprezen. De ministeriele *Courier* laat zich daarover aldus uit. » De wijze, waarop sir *Burdett* zijne voordragt heeft gedaan, doet zijn gevoel en verstand eer aan. Konden wij met hem instemmen, dat de inwilliging, welke hij beoogt, vrede en eensgezindheid zou stichten, en die tooneelen van gewelddadigheid, ellende en tweedragt, welke men in Ierland aanschouwt, zou doen ophouden, geen ijveriger voorstander zou hij hebben, dan ons. Doch wij zijn overtuigd, dat al, wat men thans zoekt (terwijl een groot deel des volks daardoor in gisting gebragt wordt) toegestaan, niets verder zou worden verworven dan een weinig belangrijke verandering in de taal der aanspraken en verzoekschriften, die steeds zouden opgemaakt worden door hen, wier gading het is met de gevoelens van het Iersche volk te spelen, om zich een naam te maken. De onheilen, die het aanverwante koningrijk bedroeven, ontspruiten niet uit het gemis der katholijke emancipatie. Om deszelfs toestand te verbeteren, moet het van armoede en onwetenheid bevrijd worden, en dit kan alleen bereikt worden, als die woestheid beteugeld wordt, welke de kapitalisten weerhoudt van zich aan den Ierschen grond te vertrouwen, en als die terugstootende onverdraagzaamheid ophoudt, welke men tot nog toe waarneemt.

» Ook sir *Burdett*, terwijl hij sterk voor de vrijverklaring pleitte, liet niet na zijnen weerzin te betuigen tegen het gedrag dier lieden, wier bedrijf het is dezulken op te ruijen, die men om der menschheid wil moest sussen. » Het zou veel verstandiger zijn geweest, zeide hij, dat zij, in plaats van aanhoudend alleen over onregt te jammeren, de aanmerkelijke schreden hadden doen opmerken, welke reeds op het pad der verbetering gedaan zijn. In plaats van vijandschap en opschudding te bewerken, had men de voordeelen moeten doen beseffen, welke de Roomsch Katholijken reeds trapswijze verkregen hebben; zoo zou er gevoel van dankbaarheid voor het gebeurde in hun gemoed ontstaan zijn. Uit hetgeen reeds bewerkstelligd is, had men hetgeen men in de toekomst nog verwachten mogt, moeten doen voorzien."

» Zoo behoorde, vervolgt de *Courier*, het gedrag der Katholijke » leidslieden" zoo als zij zich noemen, te wezen, indien hun de zaak waarlijk ter harte ging, welke zoo lang hun stokpaardje is geweest. Naar waarheid heeft sir *Burdett* gezegd, dat er reeds veel voor de Katholijken gedaan is. Vroeger is het zelfs een verwijt tegen het ministerie geweest, dat het meer gaf dan de Iersche Katholijken zelve vroegen." — De beraadslaging over de motie is gisteren avond niet afgeloopen, maar zal heden avond voortgezet worden.

— Volgens de jongste berigten uit Madras, is er den 17. Mei ll. een traktaat van handel en vriendschap tusschen den Koning van Siam en de Oost-Indische Compagnie, ten behoeve der Britsche natie, gesloten geworden.

PARYS, den 4. Maart.

Een der ministeriele bladen heeft dezer dagen geroep gemaakt daarover, dat eenige leden van de kamer der afgevaardigden van de liberale zijde, namens den Koning zijn uitgenoodigd geworden, om eene vertooning in den hof-schouwburg bij te wonen. De *Constitutionnel* antwoordt daarop, dat hij dit geenszins als eene politieke gebeurtenis beschouwt. Nogtans, vervolgt hij, » zien wij daarin eene les van wellevendheid voor de ministers en de slaafsche beambten, die zich van de magt onder hunne bevelen bedienen.

» Wie herinnert zich niet, dat vóór eenige jaren de afgevaardigden van het departement der Seine door het gemeente bestuur op eene grove wijze werden uitgesloten van een bal, dat gegeven werd in naam en ten koste der stad, welke hen benoemd had.

» Wie weet niet dat, in de departementen, de huizen der afgevaardigden, die geene slaven der ministers zijn, aanhoudend door eenen drom spionnen waargenomen worden; dat men aanteekening maakt van de vrienden die hen bezoeken; dat derzelver namen gezonden worden naar de politie van Parijs, die hen als *slechtdenkenden* op haar zwart boek registreert, hen als verdachte kiezers en gezworenen opgeeft, en hunne zonen en alle leden van hun gezin van de hoogere scholen en de staats-bedieningen uitsluit? Men heeft niet vergeten, dat een jonge burger niet op de polijtechnische school toegelaten werd wijl zijn vader een liberaal was, en een hoog ambtenaar hem ronduit verklaarde, dat dit de eenige reden zijner verbanning was.

» Zeiden, bij de zevenjarige verkiezing, niet schier alle prefecten en hunne makelaars tot de kiezers: benoemt de leden der oppositie niet weder; zij zijn 's Konings vijanden; gij laadt al den toorn der overheid op uw departement; gij zult noch garnizoenen, noch wegen, noch schadeloosstelling, noch gunsten, noch ontlastingen hebben!"

Het dagblad onderzoekt niet of dit noodigen in den hof-schouwburg, in een oogenblik, dat de taal, welke de liberale afgevaardigden in de kamer voeren, zoo veel indruk maakt, geene poging van de ministers is, om eenige afleiding te bewerken.

— In eenen brief uit Parijs leest men het volgende:

Wanneer men buiten de zaal van de kamer onzer afgevaardigden, stond, zonder iets te weten van hetgeen daarin voorvalt, zou men denken, dat men in eenen schouwburg over de grilligheden der tegenwoordige zeden hoorde lagchen, of dat eene ruwe volksmenigte op het punt stond eene vechtpartij te beginnen. En evenwel is hetgene men hoort, enkel de bespotting van het lot, hetwelk Frankrijk in de wet op de drukpers te gemoet ziet, en het geraas, dat door de schel van den voorzitter met moeite wordt gestild, komt alleen van de beruchte meerderheid der 300 ministeriele leden tegen 130 andersstemmende. Frankrijk zelve echter lacht niet; men wordt heelaas maar al te ernstig, en men begint de hoop te verliezen op het behoud van de rust des levens, welke men tot dusverre in den arbeid en een afwisselend letterkundig genot vond. De meerderheid in de zitting raast, doch Frankrijk zwijgt in eene droefgeestige bedwelming. Men gevoelt dat onaangename mistrouwen, hetwelk nog erger is, dan de zekerheid van het ongeluk zelf. In het binnenste van Frankrijk verkropt men de ergenis over het juichen der vleijers, die nu voor de derde maal optreden en het algemeene welzijn roemen, terwijl te Parijs bijna alle geldzaken en in de fabrijk-steden allen arbeid ophouden. Rouan, Roubaix, Tourcoin, Amiens en St. Quentin ontvangen geene bestellingen meer. In papieren is niets te verdienen; men heeft er geen te Parijs op de landsteden, en de Parijsche papieren kan men niet aan den man brengen dan alleen op de eerste huizen; maar hieraan verdient de nemer zoo goed als niets. Zonder de weldaden uit de bijzondere kassen der leden van de koninklijke familie en zonder de fabrijke concerten, benefieten, geheime almoezen, tentoonstellingen en inzamelingen, zou de crisis voor de fabrijkanten en andere werklieden misschien even zoo geducht zijn, als die in zekere bladen van Engeland worden voorgesteld. Zelfs de schijn van toegevendheid omtrent de hardste artikelen der wet heeft geene verandering in de openbare stemming te weeg gebragt. Men heeft het geloof verloren, en met het geloof ook de laatste spoor van liefde; toen onlangs het woord liefde op het spreekgestoelte werd uitgesproken, ontstond er bij de oppositie-partij een langdurig honend gelach. Ook de tooneel-censuur wil beproeven om met het publiek op eenen goeden voet te komen, maar men vertrouwt haar niet en gaat tegenwoordig alleen in zekere schouwburgen, waar men nog een weinig over de heerschende dwaasheden en ondeugden durft lagchen, als of men reeds zeker wist, dat ook aldaar *Molière* weldra voor de laatste maal zal verschijnen. Men is verwonderd, dat het *theatre français* het darfde wagen, voor het historisch-komische drama, *Lodewijk de XI*, grooten toestel te maken, daar er toch een Koning in wordt voorgesteld, die de zitting van eene vergadering van ministers laat afzeggen, omdat hij op de jagt wil gaan, en die alleen den heiligen Hubertus om voorspoed bidt. Niet minder verwonderde men zich, toen in het *Odeon* een nieuw blijspel in vijf bedrijven werd gegeven, hetwelk een staatkundigen *Tartuffe* (huichelaar) verachtelijk voorstelt, onder den naam: *de doorslepene man, of: alles om zich te verheffen.*

— Volgens een berigt uit Madrid van den 22. Februarij, zijn de Portugeesche rebellen, die onder den markies van *Chaves* streden, allen op Spaansch grondgebied gevlugt. Met de aanschrijvingen van het Spaansche gouvernement tot ontwapening schijnt het ditmaal ernst te zijn; dezelve is op onderscheidene punten volbragt geworden.

TWEEDE KAMER DER STATEN-GENERAAL.

Zitting van Maandag den 5. Maart.

Opening ten half een ure. De notulen van het verhandelde in de laatste zitting worden gelezen en goedgekeurd.

Aan de kamer wordt hulde gedaan van onderscheiden boekwerken, waaronder het tweede deel der *Verhandelingen over de geschiedenis der Nederlanden*, door *Mr. J. C. de Jonge*, in de *Jaarboeken van de Leijdsche Universiteit* voor 1825.

Een en twintig petitien zijn bij de kamer ingekomen, meest alle betrekkelijk tot het behouden van de bestaande regtbanken in onderscheiden gemeenten des Rijks, als te Almelo, in den Briel, te Gorinchem, Winschoten, Hasselt (provincie Limburg) en tot het behouden van eenige bestaande katons geregten in de provincien Namen, Noord-Braband, Luik, Luxemburg en Antwerpen. Zij worden alle naar de commissie verzonden.

De heer *Weerts* doet, namens de commissie tot de petitien, verslag wegens de verzoekschriften van eenige gemeente-besturen en van andere bijzondere personen, betrekkelijk het behouden van regtbanken en kantons-geregten in de gemeenten van Charleroi, Vielsalm (Luxemburg) Warneton (Vlaanderen) St. Hubert, Verviers, Durbui (Luxemburg) en la Roche (Luxemburg). De commissie stelt voor alle die verzoekschriften ter griffie neder te leggen.

De heer *Bijleveld* is van oordeel dat men een onderscheid moet maken tusschen die van plaatselijke besturen en die van partikuliere personen. Ten aanzien van de eerste meent hij, dat, volgens art. 160 der grondwet, de plaatselijke besturen zich niet mogen vervoegen tot de Staten-Generaal, maar dat zij zulks moeten doen tot den Koning of tot de staten hunner provincie, en dat dus hunne requesten door de kamer niet kunnen worden aangenomen.

De heer *Dotrenge* tracht uit art. 161 der grondwet te bewijzen, dat aan *alle* ingezetenen het regt toekomt om petitien aan de kamer in te leveren, en dat ook *wettiglijk zamengestelde ligchamen*, hoedanige, voorzeker, de plaatselijke besturen zijn, die bevoegdheid hebben.

De heer *Bijleveld* ontwikkelt nader zijn gevoelen en blijft daarbij volharden.

De heer *le Hon* is van hetzelfde gevoelen als de heer *Dotrenge*.

De heer *Barthelemij* zegt, dat men te voren reeds zoodanige verzoekschriften heeft ontvangen en daarop heeft gedisponeerd; hij ziet niet waarom men van het aangenomen beginsel af zoude gaan.

De heer *Warin* deelt in het gevoelen van den heer *Bijleveld*, en merkt aan, dat de grondwet niet uitdrukkelijk zegt, dat de plaatselijke besturen bevoegd zouden zijn om ook aan de Staten-Generaal petitien aan te bieden.

De heer *Dotrenge* is van begrip, dat deze besturen en aan den Koning en aan de Staten-Generaal petitien kunnen doen in het belang van hunne gemeenten.

De heer *de Meulenaere* omhelst ook dat gevoelen, en verklaart nader den zin van art. 161 der grondwet. Wij hebben daarenboven, zegt

hij, reeds voorbeelden, dat de kamer petitien van wettiglijk zamengestelde ligchamen, b. v. kamers van koophandel, lieft aangenomen.

De heer *Bijleveld:* de plaatselijke besturen kunnen de belangen hunner gemeenten doen gelden, maar zij moeten zulks doen overeenkomstig de grondwet, zij moeten zich vervoegen tot den Koning of tot de provinciale Staten, maar niet tot de Staten-Generaal. Dit is de stellige bedoeling van art. 160 der grondwet.

De heer *de Secus* is integendeel van gevoelen, dat art. 161 zeer duidelijk aan de plaatselijke besturen zoo wel als aan de bijzondere personen het regt van petitie, in het algemeen, toekent, en dat alle discussie hieromtrent overbodig is.

De heer *Dotrenge* dringt dit nog nader aan, en doet opmerken, dat, in 1816, onder het voorzitterschap van den heer *van Lijnden van Hoevelaken*, die questie reeds beslist is, en dat ten gevolge daarvan door de Tweede Kamer onderscheidene verzoekschriften van kamers van koophandel, welke ook wettiglijk zamengestelde ligchamen zijn, zijn aangenomen. Daar zijn dus geene redenen om van dat besluit thans af te gaan.

De heer *Warin* volhardt in zijn gevoelen, hetwelk hij nader ontwikkelt, bewerende dat de plaatselijke besturen in de eerste plaats zich moeten vervoegen tot de provinciale staten.

De heer *Beelaerts van Blokland* zegt door de aanmerking van den heer *Bijleveld* getroffen te zijn, doch vindt echter, dat art. 161 der grondwet algemeen is, en aan plaatselijke besturen het regt niet ontzegt om de belangen hunner gemeenten ook aan de Staten-Generaal voor te dragen, even gelijk zulks aan elk ingezeten geoorloofd is. In het onderhavige geval moet die bevoegdheid zoo veel te minder betwist worden, daar het onderwerp gewigtig is, van een algemeen belang en van de competentie der kamer.

De heer *de Secus:* het lijdt geen twijfel dat de plaatselijke besturen zich aan de vertegenwoordigers der natie, de Staten-Generaal, kunnen vervoegen om hunne belangen te doen gelden. Art. 161 der grondwet zegt dit duidelijk. De redenaar legt dit nader uit.

De voorzitter brengt in omvraag, of de kamer zich kan vereenigen met de conclusie van het rapport der commissie?

Bij appèl nominaal wordt, met 61 stemmen tegen 6, besloten, dat de conclusie van het rapport is aangenomen. De zes leden, die daar *tegen* hebben gestemd, zijn de heeren *van Sytzama*, *Bijleveld*, *Hora Siccama*, *Fokkema*, *Warin* en *Fontein-Verschuir.*

De heer *de Langhe* doet, namens dezelfde commissie, verslag, wegens het verzoekschrift van eenige inwoners der provincie West-Vlaanderen, welke zich beklagen over den ongelijken omslag van de admodiatie van het gemaal. Wordt besloten dit request ter griffie neder te leggen en het rapport te doen drukken.

De heer *Corver Hooft* doet verslag wegens het verzoekschrift van eenige ingezetenen van de provincie Noord-Braband, welke aanmerkingen aanbieden wegens het kadaster. De commissie stelt voor om het verzoekschrift ter griffie neder te leggen.

De heer *van Sytzama* had liever, dat men overging tot de orde van den dag, daar de berekeningen, in dat stuk vervat, niets gemeens met het kadaster hebben en onnaauwkeurig zijn.

De heer *de Meulenaere* is van hetzelfde gevoelen, ten aanzien der berekeningen, doch daar het nederleggen ter griffie niets beslist, kan hij zeer wel zich vereenigen met de conclusie van het rapport. Deze conclusie is vervolgens aangenomen, met bijvoeging van de aanmerking van den heer *van Sytzama*, zullende wijders het rapport worden gedrukt met de voorz. aanmerking, in de beide talen.

De heer *de Secus* brengt, namens de commissie tot de petitien, rapport uit op het verzoekschrift van den heer *Bourgeois*, van Brussel, welke verlangt, dat bepaald wierd, dat niemand tot het regter-ambt kan worden geroepen, ten zij hij op eene van 's Rijks hooge scholen is gegradueerd. — Dit verzoekschrift wordt ter griffie nedergelegd.

Hetzelfde lid doet nog verslag, wegens het verzoekschrift van een lid van de staten van Luxemburg. De requestrant merkt aan, dat het vee aan een hoog inkomend regt in Frankrijk onderworpen is, waardoor aan de provincie Luxemburg groot nadeel wordt toegebragt; hij verlangt dat de Nederlandsche regering represailles tegen Frankrijk neme. — Wordt besloten het verzoekschrift ter griffie neder te leggen en het rapport te doen drukken.

De heer *Hinlopen* doet verslag wegens het request van eenen inwoner van het kanton Boxmeer, die een nieuw ontwerp van rivier-afleiding aanbiedt. Op het voorstel der commissie gaat de kamer over tot de orde van den dag, daar het verzoekschrift zonderlinge denkbeelden en uitdrukkingen bevat.

Hetzelfde lid doet nog verslag wegens het verzoekschrift van *Jacob Muller*, winkelier te Diepenheim, in Overijssel, die dispensatie vraagt van art. 162 van het burgerlijk wetboek, ten einde met de zuster van zijne overledene vrouw een wettig huwelijk te mogen aangaan. De heer rapporteur zegt, dat de handteekening van den requestrant gelegaliseerd is en dat bij het request de stukken tot staving van het verzoek gevoegd zijn. De commissie stelt voor om dit verzoekschrift te verzenden naar de afdeelingen om door dezelve onderzocht te worden.

De heer *Donker Curtius* verklaart zich daar tegen, en verlangt, dat men overga tot de orde van den dag, daar de kamer, in gevallen van dispensatie nimmer de initiative kan nemen, welke altijd aan den Koning toekomt; de kamer kan zich met onderwerpen van dien aard niet inlaten, omdat zij niet van de bevoegde en bij art. 68 opgenoemde autoriteiten de inlichtingen kan vragen, welke vereischt worden; zij zouden zich compromitteren, te meer daar de eerste kamer nimmer aan den Koning een door de tweede kamer toegestaan verzoek, om dispensatien, zoude kunnen zenden, met het bij artikel 116 der grondwet vereischte formulier, behelzende dat *het voorstel tot bevordering van 's lands belangen zoude strekken.*

De heer *de Secus* is van eene tegenovergestelde meening. De Staten-Generaal, die, volgens art. 77 der grondwet, het geheele Nederlandsche volk vertegenwoordigen, kunnen zich, zegt hij, met alle zaken bemoeijen, die tot de wetgeving behooren, dus ook met het verleenen van dispensatien, en zij kunnen, volgens art. 68 dier wet, het eerste voorstel dienaangaande doen. Op deze gronden ondersteunt hij de conclusie van het rapport.

De heer *Barthelemy* wilde zeggen hetgeen door den heer *de Secus* is voorgedragen. Hij voegt er bij, dat de zaak allerbelangrijkst is: dat de questie, door den heer *Donker* geopperd, eene incidenteele questie is, dat zij moet onderzocht worden in de afdeelingen even als nog andere questien tot dit onderwerp betrekkelijk; zoo dat in allen gevalle het verzenden van het verzoekschrift naar de afdeelingen hem het doelmatigste voorkomt.

De heer *Hinlopen*, hoezeer lid van de commissie tot de petitien zijnde, kan zich echter niet vereenigen met de conclusie van het rapport der commissie, maar deelt in het gevoelen van den heer *Donker*, en is van oordeel dat de requestrant zich tot den Koning moet vervoegen.

De heer *Sypkens* laat zich in den zelfden geest uit. De Koning alleen heeft in zake van dispensatie de initiative. De grondwet bepaalt dit wel niet duidelijk, maar het volgt uit den aard der zaak, daar de kamer niet die informatien kan nemen welke art. 68 der grondwet vereischt, en de Eerste Kamer der Staten-Generaal ook nimmer, volgens art. 116 aan den Koning een voorstel van dien aard zoude kunnen zenden, daar in dergelijke zaken het partikulier en niet algemeen staatsbelang in aanmerking komt, gelijk de heer *Donker* te regt heeft aangemerkt.

De heer *de Meulenaere* legt art. 68 der grondwet uit in dien zin, dat het wetgevend ligchaam het regt heeft om dispensatie te verleenen, maar dat er te dien opzigte eene uitzondering plaats heeft, namelijk dan, wanneer de Staten-Generaal niet zijn vergaderd. In dat geval alleen heeft de Koning de bevoegdheid, om, zonder medewerking van de Staten-Generaal, de verzochte dispensatie, in dringende gevallen, die geen uitstel lijden, te verleenen. Maar wanneer de Staten-Generaal bijeen zijn, dan heeft de Koning het regt niet om dispensatien, zonder hunne medewerking toe te staan. De Koning echter is volkomen vrij om eene, door de Staten-Generaal toegestane dispensatie aan te nemen of te verwerpen. Het argument uit art. 116 der grondwet getrokken, komt den redenaar voor niet beslissend te zijn. De eerste kamer zou dan ook geene voorstellen van nieuwe grensscheidingen aan den Koning kunnen zenden, daar deze niet in het algemeen belang, maar alleen in dat van twee provincien gedaan zijn, en echter hebben dergelijke voorstellen dikwijls plaats gehad. Hij besluit met zich te verklaren voor de conclusie van het rapport.

De heer *Warin:* door het aannemen van de conclusie van het rapport, beslissen wij niets omtrent de zaak zelve; daaruit volgt zelfs niet, dat wij eene boodschap aan de Eerste Kamer zullen zenden. Het onderwerp is te gewigtig om dadelijk beslist te worden; ik stem derhalve voor het verzenden naar de afdeelingen.

De heer *Bijleveld* vereenigt zich met hetgeen door den heer *de Meulenaere* is in het midden gebragt. U. E. M. zegt hij, kunnen hier de initiative nemen; zijn U. E. M. niet genoegzaam ingelicht, dan kan de Koning, aan wien uw voorstel zal zijn ingezonden, met kracht van art. 68, nader onderzoek doen, nadere inlichtingen van de bij dat artikel vermelde autoriteiten vragen, en kan dan, volgens artikel 70 der grondwet, de voordragt aan hem gedaan, al of niet goedkeuren.

De heer *van Alphen* ziet niet in, waartoe het onderzoek in de afdeelingen zal leiden, en verklaart er zich tegen. Hij zoude voor het verzenden naar den minister van justitie zijn, indien de kamer dit middel had.

De heer *le Hon* gelooft dat de kamer het regt heeft, om de initiative te nemen, tot het verleenen van dispensatien, maar dat, in zoodanig geval een voorstel van wet aan den Koning zoude moeten worden gedaan; het komt hem dan voor, dat het nederleggen ter griffie beter zoude zijn dan het verzenden naar de afdeelingen, omdat alsdan elk lid daaruit aanleiding zoude kunnen nemen om een voorstel van wet te doen. Zoo de kamer hiertoe niet mogt overhellen, zoude hij eene commissie willen benoemd hebben om een dergelijk voorstel op te maken, waarmede als dan, overeenkomstig artikel 114 der grondwet, zoude moeten worden gehandeld.

De heer *de Secus* zegt, dat de questie van de bevoegdheid der kamer om dispensatie te verleenen, buiten allen twijfel is gesteld, door de bepaling van art. 68 der grondwet; dat de Staten-Generaal dus, volgens dat artikel, aan den Koning kunnen voorstellen de dispensatie te verleenen, en dat de Koning zulks kan doen of weigeren, zoo als Z. M. zulks zal oordeelen te behooren. Het is hier zake van eene belangrijke en eene grondwettige questie; men moet zich dus niet haasten dezelve te beslissen, ik stel vóór, de discussie tot eenen anderen dag uit te stellen.

De heer *Barthelemy* herhaalt hetgeen hij gezegd heeft. Vier questien zijn hier te onderzoeken; zulks wordt het best in de afdeelingen gedaan, ik dring dus aan op de aanneming der conclusien van het rapport.

Deze conclusie in omvraag gebragt zijnde, wordt aangenomen met eene meerderheid van 46 stemmen tegen 15. De vijftien leden, die tegen gestemd hebben, zijn de heeren *Hinlopen*, *van Reenen*, *Donker Curtius*, *van Sytzama*, *Boddaert*, *van Hees*, *van Alphen*, *van Randwijck*, *Dedel*, *Collot d'Escury*, *Sypkens*, *van Utenhove*, *Jarges*, *van Boelens.*

Ten 4 ure wordt de zitting opgeheven, zonder bepaald adjournement.

ARNHEM, den 10. Maart.

Het water is hoog in den *Rijn* aan de Paal:

Den 9. Maart *5* El 6 Palm o Duim; gewassen . o D. gevallen 10 D

Den 10. dito *5* El 5 Palm o Duim; gewassen o D. gevallen 10 D

Op den 7. Maart 1827 overleed op den Huize VOSBERGEN, de Hoog Wel Geboren Gestrenge Heer *JAN ALBERT BARON VAN DEDEM*, *Heer van Vosbergen en den Zwanenburg*, *Districts-Commissaris van Over-Veluwe*, in den ouderdom van acht en zeventig jaren.

ARNHEM, den 8. Maart 1827.

Heden morgen overleed alhier, in den ouderdom van ruim vijf en zestig jaren, de WelEdel Gestrenge Heer Mr. *PIETER CAREL FARJON*, *Oud Regter in de Regtbank van Eersten Aanleg* te *Brielle.*

Te ARNHEM, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.